

gerisager). Denne Afgrænsning maa antages at ville give praktisk taget det samme aarlige Antal Nævningesager som under den nugældende Ordning, og Flertallet mener ikke, at det er forsvarligt at nedsætte dette Antal, saafremt Nævningeinstitutionen skal kunne virke paa tilfredsstillende Maade. Der har for øvrigt indenfor Flertallet i Aar som i Fjor været ret stærke Ønsker om at udvide Nævningernes Medvirken i Straffereftsplejen. Hvad dernæst *Domsmandsinstitutionen* angaar, maa Flertallet lægge afgørende Vægt paa, at Domsmands Medvirken ikke indskrænkes til de større Straffesager, henlagte til Landsret. Naar Institutionen overhovedet indføres, bør Ordningen være den, at enhver, der tiltales for vanærende Handling, og da særlig naar vedkommende hidtil er ustraffet, kan faa Sagen paakendt under Domsmands Medvirken. At henlægge alle Domsmandssager til Landsret vilde blive saa bekosteligt, at Ordningen ogsaa af Hensyn hertil har Betænklichkeiten. Herefter bør Domsmandsinstitutionen i 1ste Instans knyttes til Underretten, hvilket ogsaa af den Grund er naturligt, at Underretten kun bestaar af en enkelt Dommer, medens Landsretten i Forvejen er kollegialt sammensat.

Ligeledes lægger Flertallet stærk Vægt paa Gennemførelsen af Lovforslagets Bestemmelser (til §§ 765, 780, 868 m. fl.) om *Udspørgning af Sigtede eller Tiltalte*.

Endelig maa Flertallet anse Lovforslagets Regler om *Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m.* (§§ 1018 a ff.) for at indeholde en væsentlig og tiltrængt Forbedring af de gældende Bestemmelser og maa derfor fastholde, at de bør gennemføres.

Der er stillet 129 Ændringsforslag. Ud for de enkelte Forslag er der givet en kortfattet Forklaring, Henvisning eller Begrundelse.

Af Ændringsforslagene indeholder Nr. 1, 3, 4, 14, 32, 48, 59, 70, 72, 91, 121 og 128 nye Bestemmelser, der ikke var Genstand for Drøftelse i Samlingen 1930—31; men ingen af disse Bestemmelser er af principiel Karakter. Af de øvrige Ændringsforslag er følgende af væsentligere Betydning:

Højesteret.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Elmquist, Samuelsen og Vejen) foreslaar, at man opretholder de nugældende Voteringsregler i Højesteret og ikke indfører offentlig Votering, jfr. Ændringsforslag Nr. 11 m. fl.

Det nævnte *Mindretal* foreslaar endvidere, at man ligeledes opretholder den nugældende Regel om, at der i Afgørelsen af en Højesteretssag normalt skal deltage 9 af Rettens Dommere, jfr. Ændringsforslag Nr. 2 m. fl., idet Mindretallet ikke kan tiltræde Lovforslagets Bestemmelse (til § 2) om, at Tallet nedsættes til 5, saaledes at Højesteret kan arbejde i 2 Afdelinger.

Sagførervæsenet.

Hele *Udvalget* er enedes om, at man efter de fra Landsretterne foreliggende Erklæringer — Bilag 7 og 8 — ikke bør gennemføre den i Lovforslaget (til § 123) optagne Bestemmelse om, at det ikke altid skal være nødvendigt at udføre 3 Prøvesager for at opnaa Erklæring fra Landsretten om at være egnet til at blive Sagfører ved Landsret, jfr. Ændringsforslag Nr. 38.

Endvidere er hele *Udvalget* enedes om at foreslaa, at man ikke gennemfører Lovforslagets § 138 b om, at Justitsministeren skal fratage den Sagfører, der paa nærmere angiven Maade er blevet idømt Rettergangsbøder, Retten til at give Møde for Højesteret og Landsret, jfr. Ændringsforslag Nr. 42, Bilag 3 (Punkt II) og Underbilag b til Bilag 9.

Et *Mindretal* (Vagn Bro, Christensen [Høng], Elmquist, Pürschel, Samuelsen, C. J. F. Sven og Vejen) foreslaar at opretholde Højesteretssagførerprøven i den i Regeringslovforslaget 1930—31 til § 123 optagne Skikkelse, jfr. Ændringsforslag Nr. 37, og kun at give Sagførere, der har bestaaet denne Prøve, almindelig Mødeberechtigelse for Højesteret, jfr. Ændringsforslag Nr. 40. Endvidere foreslaar Mindretallet, at der gives Sagførere ved Landsret en vis Adgang til at møde for Højesteret i egne Sager, idet man stiller Ændrings-